

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κἀμιάν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΒΑΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΛΗΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ὄξω ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων 15 δρ. προπληρωτέαις. Κάθε πειράσιον κάθε πολιτοῦ τυπῶνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀράδα γιὰ τὴν κάθε φορὰ.

Ἀθήναι, 4 Μαρτίου 1885

Ἀριθ. 140+138+67

Ἔ

ἐπὶ τῆς κουνητοποιήσεως τοῦ στρατοῦ, στρατάρχης Βουστέρ εὐδόκησε προχτές νὰ μᾶς κἀνῃ τὴν πρώτη κουνητοποίησι τοῦ στρατοῦ στὴν ἁγία Γλυκερία, καὶ κοντὰ στὸν στρατὸ νὰ κουνήσῃ καὶ καμπόσους βλάκας μεταξὺ τῶν ὁποίων, εἶχα τὴν τιμὴ νὰ συγκαταλέγωμαι κ' ἐγὼ μὲ δύο ἄλλους φίλους, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὴν κουνητοποίησι.

Πέρνομε μιὰ καρότσα καὶ πᾶμε στὰ Χαυτεῖα στὴ μία νὰ βροῦμε τὸν στρατὸ. Ἀλλὰ εἶχε φύγει ὁ κερατᾶς.

Ἐμπρὸς τρεῖς ἡμεῖς ρθάνομε καὶ κυριεύομε τὴν ὀπισθοφυλακὴ τῶν εὐζώνων ποῦ δὲν ἤθελαν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ περάσωμε γιὰ νὰ καταδιώξωμε καὶ τὸν ἄλλο στρατὸ, ἀλλὰ ἅμα ποῦ μαθεύτηκε πῶς ἡ Παληνθρωπιὰ περνᾷ, μᾶς ἄφησαν ἐλευθέρους καὶ ἔτσι καὶ μεῖς τοὺς χαρίσαμε τὴ ζωὴ.

Ὁ ἀμαξῆς ἤθελε κ' αὐτὸς νὰ μᾶς κἀνῃ κουνητοποίησι καὶ μᾶς βγάζει μέσα σὲ κάτι ἀμπέλια γιὰ νὰ πᾶμε τὸ συντομώτερο.

Πῶς σόθηκα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀμπελοδρομίαν δὲν ξέρω κ' ἐγὼ, Θεέ μου κάτι λάκκοι, κάτι εὐσεβῆ παλούκια, πῶ: δὲν χαντακώθηκα καὶ πῶς δὲν εὐσεβοπαλουκώθηκα, ἐκεῖ, εἶναι θαῦμα.

Στὴν ἁγία Γλυκερία μὲ μιὰ σπιθαμὴ τῆ γλῶσσα ὄξω φθάσαντες πολιορκίσαμε ἓνα τραπέζι χωρὶς καρέκλες, ἀφίσαντες τὴν ὀπισθοφυλακὴ τὸν ἓνα μᾶς νὰ φυλάῃ τὸ τραπέζι ἐκάναμε οἱ δύο ἄλλοι ἐφοδο κατὰ καρεκλῶν καὶ αἰχμαλωτίσαμε τρεῖς.

Τὸ ἐκεῖ μαγαζάκι εἶχε ἀπὸ οὐλα μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπαρχαν μόνον μαρούλια. Θελήσαμε νὰ ψήσωμε καὶ αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν εἶχε φωτιά. Τὸ κρασί του ἦτανε τῆς ἀνθρωπιᾶς, δηλαδὴ λάσπη, ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ βρῖκαμε Θεοῦ. Ὅταν θέλαμε νὰ φύγωμε μᾶς γύρεψαν νὰ πληρώσωμε καὶ τ' αὐτὰ τὰ ἄβραστα.

Ἀλλὰ ὁ τρέφων Θεὸς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς νὰ μεριμνῶσι τρέφει καὶ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ἐκεῖ ποῦ κλαίγαμε τὴ μοῖρᾶ μας μὲ τὸ μαρούλι, μᾶς προσβάλλει ἓνας λόχος ὑπαξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ. Ἐσκεφθήκαμε νὰ τοὺς κρεμοισακίσωμε ὄλους, ἀλλὰ παραδοθήκαμε ἅμα ποῦ ἴδαμε, ὅτι ἀπὸ τὸν φόβο τοὺς ἔφερναν δῶρα, σαλάμι, τόνους, ψάρια, ὡς καὶ κευτέδες.

Γενναῖα παλλικάρια ποῦ δὲν καταδέχτικαν οὔτε ἓνα κρασί νὰ τοὺς δόσωμε, γιὰ εἶχαν τῆς πλάσκει τους γεμάτες κρασί, ἀντὶς νεροῦ.

Διὰ ταῦτα τοὺς ἐξεφράζομε τὴν εὐγνωμοσύνην μας, διότι μᾶς ἔθρεψαν ὡς καθὼς μᾶς ξεφράζουν κ' ἐκεῖνοι τὴν ἴδιαν εὐγνωμοσύνην γιὰ τὸς ἀφίσαμε καὶ ζοῦν καὶ δὲν τοὺς πῆγαμε αἰχμαλώτους τὸν Βουστέρ.

Ὁ στρατὸς εἶχε ἀμολυθῆ νὰ πάρῃ νερὸ καὶ μαζεύτηκαν στὸ ξεροποταμάκι τῆς Ἁγίας Γλυκερίας, ὡς χίλιον. Ποῦ νὰ βροῦν ἀράδα. Οἱ περισσότεροι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρουν φρέσκο, ἐνῶ εἶχαν γεμάτα τὰ παγούρια τους τᾶχυσαν καὶ ἔμειναν, μὲ τὸν τενεκὲ στὸ χέρι, γιὰ τὸν δὲν πρόφθασαν νὰ πάρουν οὔτε λάσπη.

Δὲν ξέρω ποῖος μᾶς εὐγανε στὰ φῶρα πῶς ἐμεῖς ἤμαστε ἡ Παληνθρωπιὰ. Μᾶς στίνουν τακτικὴ πολιορκία, καὶ μὲ χάζεβαν σὰν νὰ ἤμουν κἀνένα περιεργὸ τέρας, ὡς καθὼς πολλάκις φοραῖς εἶπαμε.

Σ' αὐτὴ τὴν φοβερὴ πολιορκία ὑποχώρησι πλέον δὲν ὑπαρχε, νὰ παραδοθῶμε πάλι δὲν τόφερνε τὸ φιλότιμό μας, γιὰ τὸ Ἑλληνες εἶμαστε καὶ μεῖς. Ἀρχισε λοιπὸν ἡ δωροδοκία τοῦ τραταμέντου, καὶ ἔτσι φίλοι καὶ ἐχθροὶ γινήκαμε ἓνα.

Τι ἔγινε πλέον ἐκεῖ δὲν θυμοῦμαι οὔτε γῶ, φτάνει τοῦτο μόνον νὰ σᾶς πῶ, πῶς βρῖκαμε καὶ ἓνα ἀνέλπιστο σύμμαχο. Ἡ νοικοκυρὰ τοῦκαταστηματάρχη ἤρθε σταυροκοπούμενη λέγοντας:

— Παιδί μου, σὺ εἶσαι, νὰ ποῦ ἀξιόθηκα νὰ σὲ δῶ.

Μοῦ ἤρθε νὰ κλάψω ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἀλλὰ μοῦ μπόδιζαν τὰ γυαλιὰ τὰ δάκρυα. Ἐν τούτοις τὴν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Ἀπάνω στὴν ὦρα, νὰ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ σὰν δραγάταις καθάλλα καὶ μάζευαν τοὺς στρατιῶτας, λέγοντας:

— Γρήγορα, κάτω οὐλοῖ, γιὰ τὸν δὲν θὰ παίξῃ σάλπιγγα πρόσκλησις.

Ὅστε κατὰ τὸν κ. στρατάρχην Βουστέρ μιὰ νέα κουνητοποίησι τοῦ στρατοῦ, εἶναι νὰ τρέχουν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν ταγμάτων νὰ μαζεύουν τοὺς στρατιῶτας σὰν κατσίκια.

Στὸ καρσινὸ βουνὸ ἦτανε παραταγμένος ὁ στρατὸς μαλλιά

Ἄλλὰ νὰ δείξης, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ μπρὸς πῶς οἱ κερατο-
ψωμάδες θὰ τὰ βγάλουν καθαρά. Ἄμ τί τρελοὺς τοὺς πή-
ρατε.

Ὡστε τρίψετε τὴν κοιλιὰ σας μὲ μιὰ κερμημύδα, ὅσοι πε-
ριμένετε, κύριοι Πχτρινοὶ νὰ φάτε τῆς τσάμπας ψωμί.

Τὸ πετᾶ, ἀλλὰ στὴ φτωχολογία δὲν τὸ δίνει νὰ τὸ φάς,
ποῦ ὡς καθὼς εἶπαμε τὸ στομάχι τῆς χωνεύει καὶ πέτρας.

Ἡλιος.

**Πίει κι' αὐτό; νὰ ὑποδεχθῆ τὸν δεῖδοχο τῆς
Ἄουστρίας.**

Ἐνας

γέρος 76 χρονῶν μᾶς γράφει ἀπὸ τὸν Περαιὰ πῶς ἀδικοῦμε
τὴν βασιλεία γράφοντας ἐναντίον του. Αὐτὸ εἶνε ψέμματα, ἐ-
μεῖς δὲν γράφομε ἐναντίον του, ἀλλὰ ἀπεναντίας τὸν ὑπερά-
σπιζόμαστε καὶ τοῦ δείχνομε τὰ λάθη του, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς
ὁ φιλοβασιλικὸς ὁ 76 χρονῶν ποῦ λέγεται Νικολάκης δὲν τολ-
μᾶ νὰ θάνῃ τὸ παράνομα του διὰ ταῦτα τὸν ἔχομε καὶ αὐτὸν
κατὰ συνέχεια μετὰ καὶ ἄλλων.

**Ὁ στρατάρχης Πετράκης ὑποδέχεται τὸν δεῖ-
δοχο τῆς συμμάχου Ἄουστρίας.**

Κυρία

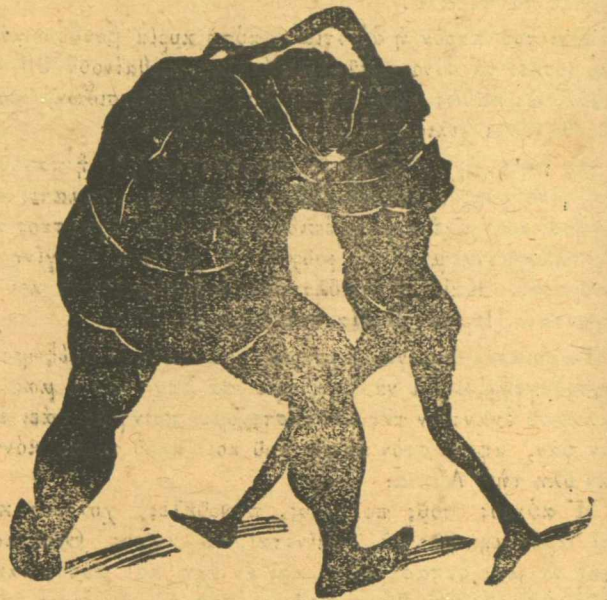
δασκάλα τοῦ δημοτικοῦ τῆς Νεάπολις παράπονα ἔχουν μαζύ-
σου οἱ πατέρες τῶν γονέων τῶν παιδιῶν, ὅτι ἔστω μὲ τὸ νὰ
ἔχῃς τὴν ἐπιστάτρια νὰ σοῦ συγερνᾶ τὸ σπῆτι βάζεις τὰ κο-
ρίτσια καὶ σκουπίζουν τὴν αὐλή, σάματις οἱ γονεῖς σοῦ στέλ-
νουν τὰ κορίτσια τους νὰ τὰ βγάνης σκουπιδιαρέους, ἐνεκα τῆς
δοπίας αὐτῆς ὥραίας σου δουλειᾶς, εἶνε τώρα ἕνα κορίτσι στὸ
κρεβάτι, μὲ τὸ νὰ τὸ ἔβανες τὸ κακόμοιρο νὰ σκουπίσῃ ἔλη
τὴν αὐλή καὶ κολοκόπηκε.

Γιὰ πρόσεξε, καυμένη, καὶ σὺ λίγο, καὶ μὴ φέρεται στὰ
μικρὰ τόσο σκληρὰ, διότι θὰ σὲ κταρατοῦν, ὅταν παντρευ-
τῆς σκληρὸς νὰ ἦναι καὶ ὁ ἄντρας σου πρὸς ἐσένα ποῦ θὰ πά-
ρῃς καὶ τότε νὰ δοῦμε τὴ ζωὴ μὲ χερνίκι χαριτωμένη θὰ πε-
ράσετε.

Στὰ

ἐκλογικὰ δὲν ἀνακατεύομαι καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἄσχημο
νὰ πάψετε τῆς βουλευτογραφίας, γιατί ὄλαις θὰ πᾶν χαμέ-
νες ὅσαις μοῦ γράψετε, ὡς καθὼς γιὰ τὸν κύριο Κασιμάτι
ποῦ πάει πάλι στὸ Τσερίγο νὰ ξαναβγῆ βουλευτῆς, καὶ ὑ-
πόσχετε πῶς θὰ τοῦς κἀνῃ καὶ σιδηρόδρομο ἀποκάτω ἀπὸ τὴ
θάλασσα μὲ τὸ ὑποβρύχιο τοῦ Γρυπάρη ποῦ εἶνε στὸν φούντο
τοῦ πάτου τῆς θάλασσας ἀπὸ ἴδω καὶ δυὸ χρόνια.

Μαῦρο κι' αὐτουνοῦ, ἀφοῦ σᾶς πέρνει γιὰ κορτίδα.

**Ἡ συμμαχία μας μὲ τὴν Ἑλληδοπνέχτρα Ἄου-
στρία.**

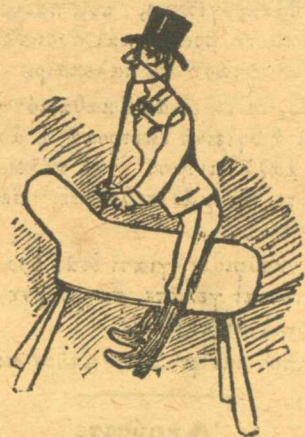
Ὡς

τώρα τὸ ἔχω ἔστι ἀποφασισμένο νὰ βάνω καὶ ἴγὰ κάλπη βου-
λευτοῦ ἔστι γιὰ γούστο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δοῦμε πόσους
ἄλλους κερατάδες πιὸ καλλίτεροῦς μοῦ ἰπὸ μᾶς θὰ βάνωμε κάτω.

Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ὑπὸ μεγάλῃ σκέψῃ, γιατί δὲν
ἔγομε παράδες καὶ δὲν ἐννοοῦμε καὶ γιὰ ἕνα γούστο νὰ χρεω-
θοῦμε,

Βρὲ θὰ σᾶς τὴν βάλλω καὶ ρίξετέ μου ὄλοι σας μαῦρο νὰ
μὲ κάνετε πλούσιο ἀπὸ τὰ σφαιρίδια τὸ ἐλάχιστο ποῦ θὰ
πάρω νὰ τὰ πουλήσω.

Τέλος πάντων μεθαῦριο σᾶς μιλῶ τὰ θετικὰ, γιατί θέλουν
νὰ μὲ μπερδέψουν, κ' ἐγὼ δὲν μπερδεύομαι.

Καὶ αὐτὸς πᾶει γιὰ τὴν ὑποδοχῆ.